

Macarie [Sfântul Macarie de la Optina – n.n.] spunea adesea: „Ia aminte, toți sfinții tăceau. Cuviosul Serafim de Sarov tăcea, Arsenie cel Mare tăcea. De aceea și este „Mare”, fiindcă tăcea. Când a fost întrebat de ce tace tot timpul a răspuns: „Credeți-mă, fraților, pe toți vă iubesc, dar nu pot să fiu în același timp cu voi și cu Dumnezeu, de ceea fug de voi”. La Sfântul Ioan Scărarul găsim: „Atunci când cuvântăm, chiar și despre cele mântuitoare de suflet, ni se întâmplă uneori să regretăm; când tăcem, niciodată”. [...] Prorocul David a spus: „că a lipsit cel cuvios, că s-a împușinat adevărul”. De ce „a lipsit” (de fapt, „a sărăcit”)? Fiindcă „deșertăciuni a grăit fiecare” (Ps. 11, 1-2), pentru că nu mai vorbesc lucruri mântuitoare de suflet.

Peste tot este vorbire deșartă, pretutindeni se vorbesc numai deșertăciuni. Părintele [Sfântului Varsanufie de la Optina] ne-a spus că par a se vesti vremuri când se vor vorbi numai deșertăciuni. Un călugăr a avut o vedenie cu niște călugări care stăteau și flecăreau. Printre aceștia mișunau și dădeau roată niște porci mistreți jechoși. Erau dracii. Apoi a văzut alți călugări cu sufletul cuprins de o curată ardoare, iar printre ei stăteau îngeri luminoși. Să ne străduim să nu ne împovărăm sufletul cu vorbire deșartă și să căutăm să agonisim smerenie. „Smerește-mă, Doamne, și mă mântuiește”, exclama David Prorocul. Pentru a te mântui, smerenia îți este de ajuns.”

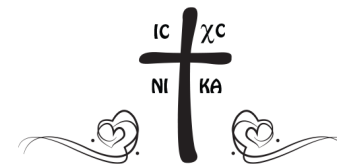

Programul liturgic

- **Marti: 16 octombrie**
18:00 – Slujba Sfântului Maslu
19:30 – Cateheză: „*Sfintele moaște*”
- **Sâmbătă: 19 octombrie**
18:00 – Vecernie
- **Duminică: 20 octombrie**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
Duminica a XXII-a după Rusalii

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

14-20 octombrie 2012

Cuvânt de învățătură al Sfântului Teofilact – Arhiepiscopul Bulgariei

Deci, „ieșit-a semănătorul”, adică Fiul lui Dumnezeu a ieșit dintru sânurile părintești și dintru a fi El ascuns, și S-a făcut arătat. Și Cine „ieșit-a”? „Semănătorul”, Cel Care pururea „seamănă”, căci Fiul lui Dumnezeu nu încetează de a semăna pururea în sufletele noastre. Căci Domnul nu numai atunci când învață „seamănă”, ci și prin zidirea aceasta, și prin cele ce ni se fac nouă în fiecare zi, „seamănă” în sufletele noastre „semințele” cele bune. [...] „Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa”, căci al Său era cuvântul învățaturii și nu străin; pentru că Proorocii, câte le grăiau, nu pe ale lor le grăiau, ci pe ale Duhului, și din această pricină ziceau ei: „Aceasta grăiește Domnul”. Iar Hristos avea „sămânța Sa” și pentru aceasta nu zicea când învața: „Aceasta grăiește Domnul”, ci: „Eu zic vouă”.

Și „seamănând” El, adică învățând, „una a căzut lângă cale”, nu a zis că „a aruncat-o semănătorul”, ci ea „a căzut”. Căci „Semănătorul” seamănă și învață, iar cuvântul „cade” la cei care îl aud, iar aceștia se află [a fi] ori „cale”, ori „piatră”, ori „spini”, ori „pământ bun”. [...]

Aici sunt trei cete ale celor care nu se mântuiesc: cei „de lângă cale” sunt cei care nicidecum nu au primit „cuvântul”, că precum „calea”, călcată fiind și bătută, nu primește întru sine „sămânța”, ca una ce este împietrită, așa și cei împietriți cu inima nicidecum nu primesc „cuvântul”, și deși aud, nu iau aminte. Iar cei „de pe piatră” sunt cei care au primit „cuvântul”, însă mai apoi, din neputința omenească, întru „ispite” s-au slăbit. Iar a treia ceată sunt cei care au auzit și de „grijile vieții” sunt înăbușiți.

Deci, trei părți sunt ale celor ce pier și una a celor care se mântuiesc. Și vezi la cei care „se înăbușă”, cum că nu a zis că „de

bogăție se înăbușă”, ci de „grijile bogăției”, căci nu bogăția vatămă, ci grijile ei. Căci mulți din bogăție s-au folosit, aruncând-o pe aceasta întru pânțele săracilor.

Și socotește încă și înțelegerea cea cu amănunțime a Evanghelistului, cum a zis pentru cei care se mântuiesc: „care auzind cuvântul, îl păstrează”, căci aceasta a zis-o Evanghelistul, spre a-i osebi de cei „de lângă cale”, ca unii care nu păstrează „cuvântul”, ci diavolul îl răpește de la dânșii. Iar aceasta ce zice: „și rodesc”, a zis-o spre osebite de cei care „se înăbușă și nu săvârșesc roadă”, căci aceia nu fac roadă, adică nu duc la săvârșire roada. Iar aceasta ce zice: „întru răbdare”, a zis-o spre osebite de cei „de pe piatră”, care primesc cuvântul, dar nerăbdând venirea asupră-le a ispitei, netrebnci se arată. Vezi cum a zis pentru cei ce se mântuiesc că „îl păstrează” și „rodesc” și „întru răbdare”? Și prin acestea trei i-a despărțit [osebit] pe aceștia de cei care nu păstrează „sămânța” - care sunt cei „de lângă cale” -, de cei care nu săvârșesc roadă - care sunt cei „dintre spini” - și de cei ce nu rabdă venirea asupră-le a ispitei - care sunt cei „de pe piatră”.

❖ „Tâlcuirea Sfintei Evanghelii de la Luca” a Sfântului Teofilact – Arhiepiscopul Bulgariei

Două istorioare adevărate povestite de către Sfântul Varsanufie de la Optina (și oferite nouă de către Sfântul Nikon de la Optina): una despre o altă mamă și fiul ei, de data aceasta din Rusia secolului al XIX-lea, iar cealaltă

despre unul dintre momentele de înviere/trezire sufletească a Sfântului Varsanufie de la Optina, pe când încă era un simplu mirean

„Lumea întreagă pare a se afla sub tirania unei forțe care domină mințile, voințele, capacitățile spirituale ale omului. O doamnă din înalta societate mi-a spus că avea un fiu care era foarte credincios, echilibrat, ceea ce se cheamă un băiat de treabă. A intrat în căldășie cu niște tovarășii de generație de proastă calitate, s-a lepădat de credință, a căzut în desfrânare, pe scurt, parcă l-ar fi luat cineva în stăpânire, silindu-l să facă ceea ce începuse de la un timp. Evident, nu putea fi decât o forță exterioară, o forță malefică. Una care vine de la diavolul, oamenii nefiind decât uneltele, mijloacele acesteia. Antihristul a prins a asedia lumea, trimițându-și înaintemergătorii. La aceștia se referă apostolul când spune: „Le va trimite lor duhul rătăcirii, duh viclean...”. Omul rămâne, parcă, fără apărare. Puterea răului îl stăpânește într-o asemenea măsură, încât nu-și mai dă seama ce face. Se gândește la sinucidere și unii o și fac. De ce i se întâmplă așa? Pentru că nu pune mâna pe arme, nu-și ia în ajutor numele lui Iisus și nici semnul Sfintei Cruci. Nimeni nu va accepta drept remediu Rugăciunea lui Iisus și nici semnul Sfintei Cruci, considerându-le practici perimate, care și-au trăit traiul. Țineți neconținut cu voi Rugăciunea lui Iisus, „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!” și nu vă ascundeți gândurile și intențiile care vă frământă. Numele lui Iisus spulberă răutățile diavolului, care nu se poate împotrivi puterii lui Hristos. Toate uneltirile satanei sunt stărpite. Cum

și de ce se întâmplă asta, nu știu. Știu doar că sunt lucruri reale.”

❖ însemnare a Sfântului Nikon de la Optina în Jurnalul său, la data de 27 noiembrie 1908

„La Kazan, când a fost pusă pentru prima dată în scenă opera „Hughenoții”, mă aflam la teatru, împreună cu câțiva dintre bunii mei prieteni. Mie mi-a plăcut foarte mult opera. Aflându-mă acolo, m-am simțit dintr-o dată cuprins de o neliniște nedeșlășită și mi se părea că aud o voce lăuntrică spunându-mi: „Ai venit la teatru, te afli aici, ce ți se va întâmpla dacă vei muri chiar în clipa asta? Pleacă cât mai repede din teatru... Cum și cu ce se va înfățișa sufletul tău înaintea lui Dumnezeu dacă vei muri acum?”. Mi s-a făcut frică. I-am dat dreptate acelei voci interioare, spunându-mi în gând: „Trebuie să plec!” Mi s-a părut însă că o altă voce îmi șoptește: „Dar ce vor zice cunoștințele tale? Face oare să iei în seamă asemenea fleacuri?” Și din nou prima voce: „Pleacă, pleacă mai repede, cunoștințelor tale nu le stă acum mintea la tine, iar mai târziu, dacă te vor întreba, poți să le dai orice explicație”. A început o luptă, prima voce a prevalat, i-am dat ascultare, am decis să ies. M-am ridicat ușurel de pe scaun, m-am îndreptat către ușă cu pași prudenți, ca să nu atrag atenția, am închis repede ușa în urma mea, grăbindu-mă spre ieșire. Aproape că alergam pe scări. Mi-am luat paltonul de la garderobă, am dat fuga în stradă, am strigat după o birjă, am ajuns acasă... zburând. De-abia când m-am pomenit în odăița mea intimă, în care stăteam în gazdă, am putut să respir în voie. M-am hotărât să nu mai merg niciodată la teatru și n-am mai mers. Mai târziu, toate acestea și multe altele încă le-am dat uitării. Apoi au trecut anii și mi-au revenit iarăși în minte. Am fost curios să

aflu ce zi fusese atunci, a cărui sfânt. M-am informat și am descoperit că era 4 octombrie, pomenirea Sfinților Făcători de Minuni Gurie și Varsanufie. Dumnezeuule, Doamne! Sfântul Varsanufie m-a scos atunci din teatru! Stau și mă gândesc ce sens adânc pot avea evenimentele care se produc în viața noastră și cum ni se rânduiește viața, după un tainic proiect, hărăzit fiecăruia.”

❖ însemnare a Sfântului Nikon de la Optina în Jurnalul său, la data de 12 aprilie 1909

Gândurile Sfântului Varsanufie de la Optina (oferite nouă de către Sfântul Nikon de la Optina) cu privire la vorbirea deșartă

„Un palavragiu nu va fi în stare să ducă o viață atentă în raport cu sine însuși, se va risipi continuu. Tăcând, ajungi la starea de statornicie în tăcere și din aceasta în rugăciune, deoarece cum s-ar putea ruga cel aflat în risipire? [...] Tăcerea îndelungată, intrată în obișnuință, este o faptă ascetică, o nevoie. Fiindcă atunci când cineva perseverează în tăcere, vrăjmașul vine și le șoptește celorlalți: „Uitați-vă cât este de îngâmfat, nici măcar să vă vorbească nu catadicsește...”, deși nu este așa. De aici vi se pot trage necazuri. De aceea, cine s-a hotărât pentru o asemenea nevoie trebuie să se pregătească să țină piept necazurilor. Dar nu este deloc ușor să dobândești tăcere îndelungată. Și tocmai de aceea ea stă atât de sus pe scara desăvârșirii, ai nevoie de ea, este „taina vieții în veacul ce vine”. Cine păzește tăcerea, acela se pregătește pe față pentru viața ce va veni. Părintele